

ogsaa for Raavildt. — Den næste nye Bestemmelse findes i § 7 og angaar Opstillingen af Fælder eller Saxe. Med Hensyn dertil skal jeg kun tilføie min Anbefaling til de Anbefalinger for dette Forslag, som have lydt fra forskjellige Sider her i Salen, thi jeg er ikke langtfra at anse det for Dyrplageri, at saadanne Indretninger benyttes. Jeg ser heller ikke, at der er Noget i veien for at vedtage Forslaget under Nr. 3 af det ærede Medlem for Veile Amts 6te Valgfreds (Naben), idet det forekommer mig, at de samme Marsager ogsaa maa medføre, at man medtager Faldgruber. — Hvad angaar den af Udvalget foreslaaede § 15, tilstaar jeg, at det er den Paragraf, der mindst har fundet Sympathi hos mig. Den gaar ud paa, at det under Straf er forbudt uden Hjemmel at give sig af med Fangsten af mindre Fugle; jeg lægger navnlig Vægt paa dette: „uden Hjemmel“. Jeg erkjender Betydningen og Rigtigheden af denne Bestemmelse, men det er dog et stort Spørgsmaal, om man ikke derved maatte findes at gaa Friheden noget for nær. Da jeg dog som sagt finder Bestemmelsen henfigtsmæssigt opstillet her, hvor der er Tale om Fredning, skal jeg ikke gjøre nogen Modstand imod dens Vedtagelse, men jeg tilstaar, at den egentlig ikke tilfredsstiller mig personlig. — Med Hensyn til § 18 om Straf for Børn, kan jeg ganske slutte mig til, hvad den ærede Ordfører udtalte; Paragrafen er stillet op efter Conference med mig, og jeg kan altsaa ikke have Noget imod den at erindre, saaledes som den er affattet. — Hvad § 19 angaar, tror jeg, den ærede Ordfører har Ret i, at man hidtil egentligt har været ude af Stand til at hævde Sagtretten og at paatale de Forseelser, der gjøres imod den. Jeg vil saaledes ikke kunne have Noget imod, at saadanne Sager i alle Tilfælde gjøres til Gjenstand for offentlig Paatale, dog med den Modifikation, at det skal ske efter Opfordring af den Fornærmede, og jeg maa stille en Fordring, nemlig den, at man ikke ved denne offentlige Paatale formindsker Muligheden af at bevise Sagtforseelser. Jeg er ikke ganske paa det Rene med, om det er uforeneligt med offentlig Paatale, at Bedkommende kan

dommes til at fralægge sig det ham paafigtede Forhold med sin Ed, men dette anser jeg for at være et processuelt Middel, man ikke lettelig her tør opgive. — Jeg kommer nu til det, hvori den væsentligste Hoveduoverensstemmelse findes imellem Udvalgets Forslag og Landssthingets; det er § 11 i det af Udvalget stillede Forslag. Stedetfor at Landssthinget og det oprindelige Regjeringsforslag havde opstillet noget Positivt, idet man sagde: De og de Dyr skulle fredes, har Udvalget i § 11 opstillet noget Negativt, idet man nemlig siger: De og de Dyr kan Enhver skyde; de ere fredløse, men de øvrige skulle fredes. Jeg erkjender ganske vist Vægten af de Grunde, Udvalget har opstillet som sin Hovedbetragtning i Betænkningen, og som den ærede Ordfører har gjentaget for os idag. Man maa ganske vist gjøre den Fordring, at det ikke skal være altfor vanskeligt for Folk at se, om de gjøre sig skyldige i Dvertrædelser ved at skyde denne eller hin Fugl, men jeg tror ikke, at man derved slipper ud over alle Vanskeligheder, thi der vilde sikkert ogsaa kunne indtræde Usikkerhedstilfælde ved den af Udvalget foreslaaede Maade, og navnlig, naar der er Spørgsmaal om Rovfugle, tror jeg, der kan tænkes Tilfælde, hvori det kan være tvivlsomt, om Folk kjende denne eller hin Fugl saa nøie, at de kunne sige, om det er en Rovfugl eller ikke. Naar jeg imidlertid ikke skal reise nogen afgjort Modstand herimod, er det, fordi jeg tror, at hvorledes man end vil forsøge paa at give Bestemmelser, vil man ikke paa nogen Maade, hvadenten man vil gjøre dem positive eller negative, kunne gjøre dem saa udtommende, at man derved er sikker imod al Uvil og imod den Vanskelighed, som deraf følger for Lovens Overholdelse. Den Grund, som væsentligt taler imod den af Udvalget foreslaaede Bestemmelse, forekommer mig at være den, at man her, om jeg saa maa sige, af lutter Forsigtighed vil forhindre Mennesker fra at tage Nytte af ikke saa ganske saa Fugle, om hvilke der i og for sig ikke er den fjerneste Grund til at frede. Udvalget siger, at man vil kunne forøge Listen over de skadelige Dyr, dersom man senere skulde komme til den Overbevisning, at man har udeladt nogle af dem, og dette er